

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 8 Ὀκτωβρίου 1951 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος Δ'. Ἀριθ. 113 - Τμή Φύλλου Δοχ. 1000

Γραφεία: Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7 - Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Σταθρὸς Καρμῆτσος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δοχ. 15.000 - Ἐτησίᾳ δοχ. 30.000
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 8. - Ἐτησίᾳ δολ. 6

ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Διαυλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Τὰ γὰρ ὅπλα τῆς στρατείας ἡμῶν οὐ σαρκικά
ἀλλὰ δυνατὰ ἐν Θεῷ πρὸς καθάρσεις ὀργωμάτων
(Β' Κορινθ. ι' 4)

Βαρὺ καὶ ἀπειλητικὸν τὸ χέρι τῶν ἀπηνῶν διωκτῶν μας, ἔχει ἐπιπέσει ἐπάνω ἡμῶν καὶ ἀπαιτεῖ νὰ παραδώσωμεν εἰς αὐτοὺς τὰς συνειδήσεις μας.

Ὅλα τὰ βάρβαρα καὶ ἀπάνθρωπα μέσα χρησιμοποιοῦν οὗτοι, ἵνα καθυποτάξωσι τὰς συνειδήσεις μας.

Διώκουν ἀπηνέστατα εὐσεβεῖς χριστιανοὺς, κρημνίζουν ἱεροὺς Ναοὺς, θραύουν Ἀγίας Εἰκόνας, ρίπτουν ἐπὶ τῆς γῆς τὰ Ἅγια καὶ καταπατοῦν αὐτὰ περιφρονητικῶς.

Φυλακίζουν, ἐξορίζουν καὶ ἀποσχηματίζουν κληρικούς. Ἐξορίζουν Ἱεράρχας, ἄλλους ἐξ αὐτῶν καταδικάζουν εἰς ἐκουσίαν ἐξορίαν, ἵνα, ἀνευ ἡλίου καὶ φωτὸς ζῶντες, ἀποθάνωσι ἐκ σήψεως, ὡς ἀπέθανεν εἰς γηραὺς καὶ σεβάσμιος Ἱεράρχης.

Διαλύονται ὑπ' αὐτῶν φιλανθρωπικά ἱδρύματα, ἔχοντα λαμπρὰ καὶ εὐδόκιμον εἰκοσιπενταετῇ ἱστορίαν, αἵτινα ἀθορύβως καὶ μετὰ πλουσίας ἀποδόσεως ἐλειτούργησαν καὶ ἀνεκούφισαν τὴν τάξιν τῶν ἀπορφανισμένων, ἐπὶ δὲ τῶν ἐρείπιων τούτων ἱστάμενοι οἱ διώκται καγχάζουν ὡς βάνδαλοι.

Τὰ πάντα μετέρχονται, ἵνα κατακτῇσιν τὰς συνειδήσεις μας! Πρὸς κέντρα ὅμως λακτίζουν! Ἐλησμονήσαν ἄρα γε τὴν ἱστορίαν, ἢ πορωθέντες θέλουν καὶ ἀγνοοῦν αὐτήν;

Ἀγνοοῦν, ὅτι ἡ θρησκευτικὴ συνείδησις θέλει νὰ ζῇ ἐλευθέρᾳ; Δὲν γνωρίζουν ἄρα γε, ὅτι ὅσα καὶ ἂν ἐκβιασθῇ, εἰάν αὕτη δὲν θέλῃ, δὲν ὑποτάσσεται; Δὲν θέλουν νὰ πιστεύουν ὅτι ἡ συνείδησις καὶ διὰ τῆς θρησκευτικῆς πιεζομένη ἐκπαῖς ἐπικινδύνως, θλιβομένη γιγαντοῦται καὶ ἀπειλουμένη γίνεται ἀκατάβλητος;

Ἀς ἐνθυμηθοῦν, πόσοι πρὸ αὐτῶν ἠθέλησαν διὰ τοῦ τρόπου τῆς ἀπειλῆς καὶ τοῦ ἐκβιασμοῦ νὰ κατακτήσουν συνειδήσεις ἀνθρώπων καὶ λαῶν, καὶ πόσον ἀπέτυχον. Γνωρίζουν οὗτοι πάντα ταῦτα καλῶς, ἀλλ'

ὁ φθόνος οὐκ οἶδε προτιμᾶν τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον.

Πόσαι Αὐτοκρατορίαι καὶ πανίσχυροὶ κατακτηταὶ τῆς γῆς, ἐξεκίνησαν μετὰ πανίσχυρους στρατείας καὶ πανοπλίας, ἵνα καθυποτάξωσι βίᾳ συνειδήσεις; καὶ ὅμως οὐδὲν ἐπέτυχον λόγῳ τῆς βίας.

Ὁ Γλυκὺς Ναζωραῖος ἀντιθέτως, ἔκρινεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ μετὰ τὸ μοναδικὸν ὄπλον τῆς ἀγάπης καὶ μετὰ τὸ Θεῖον προσκλητήριον «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν» τὸ ὁποῖον εὐχαρίστως ἀκούει καὶ εἰς τὸ ὁποῖον προθύμως ὑποτάσσεται ἡ συνείδησις καὶ κατορθώνει νὰ κατακτῇ συνειδήσεις ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων.

Εἰς τοῦ Ἰησοῦ τὸ μέγα κατόρθωμα, ἐξεστηκώς ὁ Μέγας Ναπολέων ἀναφωνεῖ. «Τιμῶ καὶ θαυμάζω τοὺς μεγάλους ἀνδρας, ἀλλ' οὔτε ὁ Ἀλέξανδρος, οὔτε ὁ Καῖσαρ, οὔτε ὁ Ἀννίβας, οὔτε ὁ Δουδοβίκος ὁ ΙΑ', καίτοι οὗτοι ὕψ' ἑαυτοὺς τὸν πλεῖστον καθυπέταξαν κόσμον, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κατακτῇσιν μίαν καρδίαν, καθὼς ὁ Χριστός».

Μὴ ἀπατάσθε ἀπηνεῖς καταδιώκται! Ἡ θρησκευτικὴ συνείδησις διὰ τῆς πειθοῦς καὶ τῆς ἀγάπης κατακτᾶται, κατ' ἐξοχὴν δὲ ἡ θρησκευτικὴ συνείδησις τοῦ Χριστιανοῦ, ἡ ὁποία ἀναγεννημένη καὶ πεφωτισμένη ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῆς ἀληθείας, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ γνωρίῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ τὴν φυλάττῃ ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, χάριν δὲ αὐτῆς τὰ πάντα θυσιάζει. Αὕτη κατ' ἐξοχὴν δὲν ὑποτάσσεται, πολλῶ μᾶλλον διὰ τῆς βίας καὶ τῆς ἀπειλῆς.

Δὲν ἐδιδάχθησαν ἄρα γε οἱ διώκται ἡμῶν, ποτὲ τὴν ἀλήθειαν αὐτήν, ἡ σκοτισθέντες ὑπὸ τοῦ μίσους ἐμωράνθησαν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε νὰ φθάνουν εἰς τὸν θλιβερὸν σημεῖον νὰ διαπράττωσι ἀνοσιουργήματα καὶ φοβερά ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα ἐκθέτουν τὸ μεγαλεῖον καὶ ἐπισκιάζουν τὴν αἴγλην καὶ λαμπρότητα τοῦ Χριστιανισμοῦ; Ἀσφαλῶς τὸ δυνάτε-

ρον συμβαίνει!

Τότε καὶ σήμερον τὰ αὐτά.

Τότε. Κατὰ τὸν τέταρτον μετὰ Χριστὸν αἰῶνα ἡ αἵρεσις τοῦ Ἀρείου ἐγένετο Δόγμα εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἐκκλησίαν. Αὐτοκράτορες, Πατριάρχαι, Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς ἡσπάζοντο τὸ τοῦ Ἀρείου βλάσφημον Δόγμα, ἐκτὸς τινῶν Ἀγίων Ἀρχιερέων, Πατριαρχῶν καὶ Ἱερέων ἐπὶ δὲ καὶ εὐσεβοῦς Λαοῦ, οἵτινες ἀντέστησαν. Ὁ Αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος ἐκδίδει τότε Διάταγμα νὰ διωχθοῦν οἱ ἀντιστάμενοι, νὰ τιμωρηθοῦν, νὰ φυλακισθοῦν, νὰ ἐξορισθοῦν καὶ νὰ ἀφαιρεθῶσι ἀπ' αὐτῶν οἱ Ἱεροὶ Ναοί. Τὸ Διάταγμα τοῦτο ἀποστέλλεται εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Μεδιολάνων Ἀμβρόσιον, μετὰ τὴν ἐντολὴν νὰ παραδώσῃ τοὺς ὑπ' αὐτὸν Ἱεροὺς Ναοὺς εἰς τοὺς Ἀρειανοὺς Κληρικοὺς. Οὗτος ὁ Ἅγιος Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐδίστασε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, γράψας αὐτῷ τὰ ἑξῆς: «*Ἄν εἰς πτωχὸς Ναβουδαὶ δὲν ἐδέχθη νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν ἀσεβῆ βασιλέα Ἀχαάβ τὸν ἀμπέλωνα, τὸν ὁποῖον εἶχε κληρονομίαν ἀπὸ τὸν πατέρα του, πῶς ἐγὼ θὰ παραδώσω τὴν κληρονομίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου; Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ ἐμὲ ἀπὸ τοιοῦτον ἀνοσιούργημα!*»

Αἱ ἀπειλαί, οἱ διωγμοί, αἱ θανατώσεις, αἱ φυλακίσεις, ἐτελείωσαν τότε, καὶ ὅταν ἤλθεν τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, οἱ διώκται τῶν Ὁρθοδόξων παρεδόθησαν εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα, οἱ δὲ διωκόμενοι μετὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ἔζησαν εἰς τὸν αἰῶνα. **Τότε καὶ πάλιν.** Κατὰ τὸν ὄγδον μετὰ Χριστὸν αἰῶνα, οἱ εἰκονομάχοι Αὐτοκράτορες, Πατριάρχαι, Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς, φέροντες ἀναξίως καὶ σφετεριζόμενοι τὸν τίτλον τοῦ Ὁρθοδόξου, ἐδίωξαν, ἐφυλάκισαν, ἐξώρισαν, ἐθανάτωσαν καὶ ἐβασάνισαν ἀνηκούστως βασάνους, ἐπὶ ἑκατὸν εἴκοσι καὶ πέντε ἔτη, τοὺς τιμητικῶς καὶ οὐχὶ λατρευτικῶς ἀσπαζομένους τὰς Ἀγίας Εἰκόνας. Καὶ ὅμως δὲν κατώρθωσαν καὶ οὗτοι οἱ διώκται νὰ καθυποτάξωσι τὰς συνειδήσεις τῶν Ὁρθοδόξων!

Ὅταν δὲ πάλιν ἤλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ οὗτοι, οἱ τῆς βίας ἄνθρωποι καὶ ὑποστηρικταὶ τοῦ ψεύδους, παρεδόθησαν εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν ἐξέλιπε παντελῶς, οἱ χάριν δὲ τῆς ἀληθείας διωχθέντες ἐδικαιώθησαν εἰς τὸν αἰῶνα.

Καὶ σήμερον διασπασθείσης τῆς ἐνότητος τῆς καθ' ὅλου Ἐκκλησίας τῶν Ὁρθοδόξων, διὰ τῆς ἀψυχολογίτου, τῆς ἰσχυρμένης καὶ ἀντικανονικῆς ἐπιβολῆς, εἰς τὴν Ἱερὰν Λατρείαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Παπικοῦ Ἡμερολογίου, καλῶς πράξαντες, διεμαρτυρήθησαν καὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ ἀκολουθήσωσι τὴν καινοτομήσαν Ἐκκλησίαν, Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς, Μοναχοὶ καὶ εὐσεβεστάτος Λαὸς πολυάριθμος, οὔτε ἠθέλησαν νὰ συμβιβάσωσι τὴν Ὁρθόδοξον αὐτῶν συνείδησιν μετὰ τὴν ἀντικανονικὴν αὐτὴν μεταρρυθμίσειν, τὴν διασαλεύσαν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν εἰρήνην καὶ ἐνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἀθετήσαν ἀποφάσεις Μεγάλων Συνόδων Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν.

Τούτους, ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία καὶ οἱ Δικτάτορες τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, φυλακίζουν, ἐξορίζουν, καταδικάζουν εἰς θάνατον καὶ κατ' αὐτῶν μετέρχονται τὰ πάντα, ἵνα, κατὰ τὴν ἀσεβεστάτην φρά-

σιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν τούτων διωκτῶν, φάγωσι τοὺς μέγας κοκκάλων!!!

Ἄλλ' ὅμως, ὥς εἶναι βέβαιοι οἱ διώκται τῆς σήμερον, ὅτι ἡ ὀρθόδοξος τῶν διωκομένων συνείδησις, δὲν παραδίδεται εἰς αὐτοὺς, θὰ συνεχίσῃ αὕτη τὴν ἀντίστασιν, μέχρις ὅτου ἔλθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, καὶ οἱ διώκται τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, παραδοθῶσι εἰς τὸ! Ἄλλ' ὅχι! Δὲν ἐπιθυμοῦμεν αὐτό, ἐυχόμεθα νὰ συνέλθουν καὶ νὰ ἐξεύρωσι κατὰλληλον λύσιν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας. Λύσιν Ἐκκλησιαστικὴν, λύσιν Χριστιανικὴν, λύσιν ἀγάπης καὶ πειθοῦς, λύσιν τὴν ὁποίαν ἀρμοδία εἶναι νὰ ἐξεύρῃ μία ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ συνερχομένη Μεγάλη Σύνοδος τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Αὕτη εἶναι ἡ εὐχὴ ἡμῶν. Αὐτὰ εἶναι νὰ *διπλατῆς στρατείας ἡμῶν, δυνατὰ τῷ Θεῷ πρὸς καθάρσεις οὐρανῶν.*

Εἶθε ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης νὰ ἀκούσῃ τὴν εὐχὴν ἡμῶν καὶ νὰ δώσῃ εἰς τοὺς διώκτας ἡμῶν τὸ Φῶς τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς δόξαν Αὐτοῦ Αἰωνίαν.

“ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΑΤΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ,”

Σκοπὸς καὶ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν καὶ ὁ ἐξαγνισμὸς τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ζωῆς των. Τὸν σκοπὸν αὐτὸν τὸν ἐπιτυγχάνει δι' ἰδίων πνευματικῶν καὶ ἡθικῶν μέσων. Αὐτὸ διδάσκει ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία καὶ ἡ στοιχειώδης γνῶσις τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι αὐτάρκης καὶ αὐτοδύναμος Ὁργανισμὸς μὴ ἐπιδεομένη τῆς προστασίας καὶ τῆς βοηθείας οὐδενός. Μόνη τῆς ἀντεπεξῆλθεν ἐναντίον τῶν Νερῶν καὶ Διοκλητιανῶν. Μόνη τῆς κατενίκησε ὅλας τὰς ἀντιθέτους καταστάσεις. Μόνη τῆς κατήγαγε νίκην περιφανῆ καὶ τρισηνδόξον. Καὶ τοῦτο διότι Ἰδρυτὴς εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν Δυνατὸς καὶ Ἰσχυρὸς, ὅστις «καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων καὶ ὕψωσε ταπεινούς».

Αὐτὸ διδάσκει καὶ διακηρύσσει ἡ Ἱστορία.

* *

Τὴν ἀλήθειαν ὅμως αὐτὴν, τὴν τόσον ἀπλὴν ἀλλὰ καὶ τόσον οὐσιώδη, ἄγνοοῦν οἱ κατὰ καιροὺς πολιτικοὶ καὶ ἐκκλησιαστικοὶ ἀρχηγοί. Ἡ δὲ ἄγνοια αὕτη εἶχε τεραστίαν συνεπείαν ἐπὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Χριστιανικοῦ ἐν γένει γοήτρου. Ἡ ἄγνοια ὅμως αὕτη καὶ αἱ τραγικαὶ τῆς συνεπείας ἀπεκορυφώθησαν κατὰ τὴν ἐποχὴν, τὴν ὁποίαν διερχόμεθα.

Οὕτω ἡ Ἐκκλησία, ἀπὸ πάγκαλλος καὶ ἀξιοπρεπῆς νύμφη κατέστη δεσμία τῆς πολιτείας. Δὲν εἶναι πλέον ἐλευθέρη νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀποστολὴν τῆς· ἀλλ' αἱ κινήσεις τῆς ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὰς «εὐλογίας» τῶν πολιτικῶν τῆς κυρίων.

Μισθοδοτοῦνται οἱ λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου, κατὰ τρόπον μάλιστα πλούσιον, ἀπὸ τὰ δημόσια ταμεία. Ἐπειδὴ δὲ τὰ δημόσια ταμεία πλουτίζονται ἀπὸ τὰς διαφορὰς φορολογίας, δι' αὐτὸ καὶ ἡ μισθοδοσία τῶν «ἐδραβῶν κληρικῶν» κατὰ ἓνα σοβαρὸν ποσοστὸν προέρχεται ἀπὸ χρήματα κέντρων διασκεδάσεως, νυκτερινῶν ὁργίων, εἰδῶν πολυτελείας καὶ ἐν γένει ἀπὸ τὴν παντοειδῆ ἀγορίαν τὴν ὁποίαν καὶ καθ' ἡμῶν ἔχει νὰ στηλιτεύσῃ

ἡ Ἐκκλησία! Πῶς λοιπὸν νὰ δηνηθῇ νὰ δμιλήσῃ περὶ ἀρετῆς καὶ σεμνότητος ὁ ἐργάτης τῆς Ἐκκλησίας, ὡς μισθωτὸς τῆς Πολιτείας;

Ὅλα δὲ αὐτὰ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς προστασίας τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τῆς Πολιτείας!! Θὰ εἶχε κάποιαν βάσιν τὸ ἐπιχείρημα, ἐὰν τὰ στελέχη τῆς Πολιτείας διεκρίνοντο διὰ τὴν εὐσεβείαν καὶ τὸν θρησκευτικὸν τὼν ζήλον. Ἀμφισβητούμενου ὅμως ἐκ τῶν πραγμάτων τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ἡ προστασία αὐτὴ λαμβάνει τὴν μορφήν τῆς ἐμπορικῆς συναλλαγῆς.

Καὶ διὰ νὰ ἐξηγηθῶμεν: Κατὰ τί βοηθεῖ ἡ Πολιτεία τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἐλέγξῃ καὶ νὰ περιορίσῃ τὴν προβαλλομένην ἐπὶ τῆς ὁδοῦς ἀνηθιότητα;

Διὰ τὴν ἡλικίαν, ἐκ' ἀγαθῶ τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας, δὲν καταδικάζει ἐπισήμως τὴν ἀσκουμένην ἐμφανῶς ἢ ἀφανῶς πορνείαν καὶ νὰ ἐνισχύσῃ οὕτω τὸν θεσμόν τοῦ γάμου καὶ τῆς Χριστιανικῆς οἰκογενείας;

Διὰ τὴν ἡλικίαν δὲν ἐνισχύει τὴν θρησκευτικὴν ἀγωγὴν εἰς τὰ σχολεῖα ἐπαγγελματικῆς καὶ κλασσικῆς κατευθύνσεως, πολλαπλασιάζουσα τὰς ὁδὰς διδασκαλίας καὶ εἰσάγουσα τὸ μάθημα εἰς τὰς τεχνικὰς καὶ ἐπαγγελματικὰς σχολὰς;

Διὰ τὴν ἡλικίαν, ἐνδιαφερομένη διὰ τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἐνομοθέτησε αὐστηροὺς νόμους διὰ τὴν περιφρούρησιν τῆς ἡθικῆς αξιοπρεπείας τῆς Ἑλληνικῆς Οἰκογενείας, ἀλλ' ἔδωκε δικαίωμα εἰς τὸν κάθε σάτυρον νὰ διαφθείρῃ μίαν κόρην, χωρὶς νὰ δίδῃ λόγον διὰ τὰς πράξεις του. ἐφ' ὅσον αὕτη ὑπερέβη τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς;

Ὅλα αὐτὰ καὶ πλεῖστα ὅσα, ἀποδεικνύουν ὅτι δὲν ὑπάρχει κἀν προστασία, προάγουσα τὸ ἔργον καὶ τὸ γόητρον τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπάρχει μόνον μία συναλλαγή. Ὅταν κανεὶς εὐλαβὴς ἱερεὺς ἀποτολήσῃ νὰ διαταράξῃ τὸν Βασιλικὸν ὕπνον τοῦ «Δεσπότη» διὰ τῆς διακηρύξεως ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος μιᾶς ἀληθείας, τότε ξιφουλκεῖ ἡ Πολιτεία διὰ νὰ προστατεύσῃ τὸν «Δεσπότην» προκειμένου νὰ μὴ ἀποκαλυφθοῦν αἱ εὐσεβεῖς του πράξεις! Ἐὰν κανεὶς παλαίωμαρολογίτης διαβῇ τὰ ἀμπελοχώραφα ἐνὸς «Σεβασμωτάτου» τότε ἐπιστρατεύονται ὅλοι αἱ μάχιμοι καὶ ἐφεδρικοὶ δυνάμεις τῆς Χωροφυλακῆς, διὰ νὰ ἐκδιώξουν τὸν τολμηρὸν αὐτὸν κύριον, ποὺ ἠθέλησε νὰ ἐξορτάσῃ τὸν Ἅγιόν του, χωρὶς τὴν εὐλογίαν του!

Ἐὰν κανεὶς τολμήσῃ καὶ πεθάνῃ, τότε ἡ Πολιτεία εἰς ἓν νεῦμα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς σπεύδει διὰ νὰ ἐκδιώξῃ τὸν ἀνθάδῃ αὐτὸν νεκρὸν παλαίωμαρολογίτην ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν.

Καὶ τοῦτο διότι ἡ Πολιτεία, μὲ τὰς ἐλαχίστας αὐτὰς ἐκδουλεύσεις, ἐξασφαλίζει εἰς τὴν θεραπαινίδα τῆς ἀνενόηχτον καὶ ἀνεξελέγκτον βίον, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἀξιόσχη τὴν μερίδα τοῦ λέοντος εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς, ἀπὸ τὴν ἀρπαγὴν τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων μέχρι τῆς ἐπιβολῆς φμιώτρου εἰς τὰ τέκνα τῆς.

Αὐτὰ ὅμως ὅλα δὲν τὰ ἀνέχεται ἡ Χριστιανικὴ συνείδησις δὲν δύναται νὰ βλέπῃ ἀπαθῶς τὴν κατὰστάσιν αὐτὴν εἰς τὴν Ἀμπελον τοῦ Κυρίου «ἦν ἐφύττανεν ἡ Δεξιὰ» Αὐτοῦ. Νοσταλγεῖ τὴν Ἐκκλησίαν

οἶαν τῶν Βασιλείων, τῶν Χρυσοστόμων, τῶν Γρηγορίων. Νοσταλγεῖ τὴν ἀπλότητα τῆς Ἀποστολικῆς περιόδου, καὶ τὸν ἡρωϊσμόν τῆς ἐποχῆς τῶν μαρτύρων. Δὲν ἐπιθυμεῖ ἡ Ἐκκλησία, τὸ ὑπέροχον αὐτὸ ἐργαστήριον τῶν Ἁγίων, νὰ ἀποτελῇ αὐτόνομον Κρατικὸν Ὁργανισμόν εὐτελέστερον καὶ τοῦ τελευταίου κτηνοτροφικοῦ συνεταιρισμοῦ τῆς Πατρίδος μας.

Θέλει τὴν Ἐκκλησίαν «Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικήν» Καὶ δι' αὐτὸ δικηρύσσει: **ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΑΤΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ** ἀπὸ τοὺς ἰστούς τῆς πονηρᾶς ἀράχνης καὶ τὰ δεσμὰ τῆς πολιτικῆς δουλείας.

Ἀξίωσις παντὸς θεολόγου ἢ κληρικοῦ, ποὺ δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ τρέφεται ἀπὸ τὸ δημόσιον ταμεῖον, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἀπόστολος τοῦ Κυρίου ὡς εἶναι: διαχωρισμὸς Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας.

Τὸ σύνθημα παντὸς προοδευτικοῦ πολιτικοῦ, σεβομένου τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ἀλλὰ καὶ ἐκτιμῶντος κατὰ βίον τὸν Χριστιανισμόν, ὡς εἶναι: διαχωρισμὸς Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας.

Μόνον οὕτω θὰ διαλάβῃ ἡ Χριστιανικὴ ἀλήθεια καὶ θὰ μεγαλοουργήσῃ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἀς τὸ εὐχηθῶμεν καὶ ὡς τὸ ἐπιδιώξωμεν.

ΟΙ ΚΑΙΝΟΤΟΜΟΙ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΤΑΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ

Ἀρχιμανδρίτου ΑΝΘΙΜΟΥ ΠΡΟΕΣΤΟΥ

«Εἰς τὴν Ἀγγλίαν οἱ ἱερεῖς ζητοῦν νὰ καταργηθῇ τὸ Κυριακὸν κήρυγμα καὶ νὰ ἀντικατασταθῇ με κινήματογραφικὴν προβολήν». (Ἐκ τοῦ ἡμερ. τύπου).

Ζῶμεν, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, εἰς μίαν ἐποχὴν ἐξωφρενικὴν, εἰς μίαν ἐποχὴν, ποὺ ὅλα τὰ ἰδανικά τοῦ ἀνθρώπου τείνουν νὰ παραμερισθοῦν καὶ τὴν θέσιν αὐτῶν νὰ καταλάβῃ ὁ ἄκρατος ὕλισμος.

Πόσον εὐτυχεῖς ἦσαν οἱ παλαιοὶ ἄνθρωποι, ποὺ ἔζων μὲ τὰ ἰδανικά των, μὲ τὴν πραγματικὴν θρησκευτικότητά των καὶ μὲ τὸν ἄλτρουισμόν, ποὺ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ κάμνῃ τὴν ζωὴν εὐχάριστον καὶ νὰ μὴ ὑπάρχῃ τόσο θλίψις καὶ στενοχωρία, ὅση ὑπάρχει σήμερον εἰς ὅλον τὸν πλανήτην μας. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἦσαν πλησίον τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ βραχίων τοῦ Ὑψίστου κατηύθυνε ἐπ' ἀγαθῶ τὰς τύχας τῆς ἀνθρωπότητος. Πόσες καὶ πόσες φορές καὶ ἡμεῖς ἀναπολοῦμεν τὸ παρελθὸν καὶ μακαρίζομεν τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἔζησαν εἰς τὴν καλὴν αὐτὴν ἐποχὴν! Σήμερον ποὺ ὁ μοντερνισμὸς καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἀθεΐα παραμερίζουν τὰς ἀξίας, παραμερίζουν τὴν ἡθικὴν καὶ τὴν θρησκευτικὴν καὶ τὰς ἀντικαθιστοῦν μὲ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ γυμνοῦ καὶ τὴν περιφρόνησιν παντὸς ἱεροῦ καὶ ὁσίου, βλέπομεν ὅτι βαίνομεν ὀλοταχῶς πρὸς τὴν καταστροφὴν. Ὡσὰν νὰ μὴ ἐφθάναν αἱ ἐκ μέρους τῶν λαϊκῶν ἀσχημαί, ἔρχονται καὶ σήμερον αἱ ἐκ μέρους τοῦ κλήρου τῆς Ἀγγλίας ἀπαίσιαι καινοτομίαι, αἵτινες δλοκληρώνουν τὴν καταστροφὴν καὶ δύναται κανεὶς νὰ εἴπῃ, ὅτι ὁ κλῆρος, ποὺ καινοτομεῖ καθίσταται ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος.

Ποίαν ἀπήχησιν θὰ ἔχῃ ἡ αἵτησις τῶν ἱερέων

τῆς Ἀγγλίας παρὰ τῇ χριστιανικῇ κοινῇ γνώμῃ δύνανται ἕκαστος ἐξ ἡμῶν εὐκόλως νὰ ἐννοήσῃ. Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν τελικῶς ἐπικρατήσῃ ἡ κατάργησις τοῦ κηρύγματος καὶ ἡ ἀντικατάστασις διὰ κινήματογραφικῶν ταινιῶν, ἀλλὰ ὅ,τι, δὴποτε καὶ ἂν συμβῇ ἐν τῷ μέλλοντι τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα ἤδη ἐσκανδαλίσθη καὶ ἤδη ἐρρίφθῃ ὁ σπόρος τῆς ἀδιαφορίας μὲ πολλὰ κακὰ ἀποτελέσματα.

Τὸ θεῖον κήρυγμα, ἀδελφοί μου χριστιανοὶ εἶναι ἀπαραίτητον καὶ ταυτὸσημον μὲ τὸ μυστήριον τῆς θείας εὐχαριστίας. Ὁ Ἰδὸς ὁ Σωτὴρ μας εἶναι ὁ Ἰδρυτής. Ὅστις ἐν παντὶ καὶ πάντοτε ἐκήρυσσεν τὸ Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας.

Τὸ θεῖον κήρυγμα ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ γίνεται πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, διὰ νὰ γνωρίζῃ τι πρέπει νὰ πιστεύῃ καὶ τι πρέπει νὰ πράττῃ.

Οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἱεροὶ κανόνες τῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ Οἰκουμενικῶν συνόδων ρητῶς ἐπιτάσσουσιν, ὅτι εἶναι χρέος ἀπαραίτητον ὁ τε Ἐπίσκοπος καὶ οἱ πρεσβύτεροι νὰ διδάσκουσιν καὶ ἐκαστὴν τὸν ὑποκείμενον αὐτοῖς λαὸν τὰ εὐσεβῆ δόγματα καὶ νὰ ρυθμίζουσιν αὐτὸν πρὸς πίστιν ὁρθήν καὶ πολιτείαν ἐνάρετον. Λέγει γάρ ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Προφήτου Ἰεζεκιὴλ πρὸς τοὺς προεστῶτας τῶν λαῶν «Υἱὲ ἀνθρώπου, σκοπὸν τέθεικά σε τῷ Οἴκῳ Ἰσραὴλ καὶ τῷ Οἴκῳ Ἰούδα εἰ μὴ διαστείλῃ, μηδὲ λαλήσῃς ἀποθανεῖται ὁ ἄνομος ἐν τῇ ἀνομίᾳ αὐτοῦ, καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρὸς σου ἐκζητήσῃ» (Ἰεζ. γ. 17).

Ὅθεν λοιπὸν τὸ πνεῦμα τῶν ἱερῶν κανόνων ἀπαιτεῖ: Ὅποιος Ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἀμελεῖ καὶ δὲν διδάσκει τὸ λαὸν τὰ τῆς εὐσεβείας δόγματα καὶ ἔργα αὗτὰ φ ο ρ ί ζ η τ α ἰ καὶ ἐὰν ἐπιμένῃ εἰς τὴν ἀμέλειαν καὶ ραθυμίαν του αὗτὰ κα θ α ί ρ ε τ α ἰ ἐκ τῆς ἐπισκοπῆς καὶ τοῦ πρεσβυτηρίου ὡς ἀνάξιος.

Ὁ Χῶρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει δυστυχῶς νὰ ἐπεκταθῶμεν πολὺ ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἀξίας τοῦ θείου καὶ ἱεροῦ κηρύγματος καὶ τῆς ὑψίστης αὐτοῦ σημασίας διὰ τοῦτο θὰ περιορισθῶ μόνον νὰ εἴπω τὸ τι συμβαίνει σήμερον εἰς τὸ σύνολον γενικῶς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία μετὰ τὴν θεομίστην παραδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ Παπικοῦ ἐορτολογίου τοῦ θ ε ῖ ο ν κ ῆ ρ υ γ μ α τὸ κατέταξεν εἰς τὰ εἶδη πολυτελείας. Σήμερον π. χ. παρεπιδημοῦσιν ἐν Ἀθήναις τοῦλάχιστον τὸ 1)3 τῆς ἱεραρχίας, ἄλλος μὲ τὸ ἄλφα δικαιολογητικὸν καὶ ἄλλος μὲ τὸ βῆτα. Τὰς Κυριακὰς ὅμως λειτουργοῦν εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῆς Πρωτευούσης καὶ τῶν Περιχώρων ἐὰν δὲν τοὺς καλέσουν διὰ λειτουργίαν ἢ μνημόσυνον; ἀσφαλῶς ὄχι. Ἀς βρεθῇ ἕνας χριστιανὸς ὅστις θὰ μὲ βεβαιώσῃ ὅτι ἕνας ἐξ ὧν τῶν ἐνταῦθα παρεπιδημοῦντων ἢ ἐφησυχάζόντων πρώην Μητροπολιτῶν ἐπῆγγε εἰς μίαν συνοικιακὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον Δ ω ρ ε ά ν. Οὐδεὶς ἀγαπητοί μου ἀναγνώστη, δὲν πηγαίνει ἐὰν δὲν πληρωθῇ. Ἐὰν δὲν λάβῃ τὸν μαμωνά. Καὶ μάλιστα π ρ ο κ α τ α β ο λ ι κ ῶ ς.

Μόνον οἱ Ἀρχιερεῖς μας καὶ ὁ ἱερός ἡμῶν κληρὸς, ἔχοντες τὴν θέρην τῆς πίστεως καὶ ἀκολουθοῦντες τὰς ἱεράς παραδόσεις καὶ τὸ πάτριον ἐορτολόγιον, ἂ ν ὡ τ ε ρ ο ἰ ὄ ν τ ε ς χ ρ η μ ά τ ω ν καίτοι

πτωχοί, κηρύσσουν ἂ ν ε λ λ ι π ῶ ς τὸν θεῖον λόγον καὶ διδάσκουσιν καὶ καθοδηγοῦσιν τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου εἰς τὰ τῆς εὐσεβείας δόγματα. Ναί, ἐκεῖνοι ποὺ ταλαιπωροῦνται σήμερον ἐν ἐξορίας καὶ κρύπτεις διὰ τὴν ἀψυχολόγητον δίωξιν τῆς Ὁρθοδοξίας οἱ Ἀγιοὶ μας Ἀρχιερεῖς καὶ ὁ ἱερός μας κληρὸς κηρύσσει τὸν Χριστὸν ὁρθοδόξως καὶ τὰ θεῖα δόγματα τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ἀνεὺ χρυσίου καὶ ἀργυρίου, ἐν μέσῳ πενίας καὶ ἐλλείψεως πολλῶν καὶ αὐτῶν τῶν στοιχειωδῶν πρὸς συντήρησιν μέσων. Ἀδιάφορος ὁ ἱερός μας κληρὸς πρὸς τὰ ὕλικά, κηρύσσει τὸν Χριστὸν μὲ θέρην, κηρύσσει τὸν Χριστὸν μας μὲ αὐταπάγησιν καὶ βλέπομεν σήμερον εἰς τὰς τάξεις μας ἀγχαρμάτους ἱερεῖς μας νὰ κηρύσσουν μὲ τόσῃ ἱκανότητι ποὺ δυνάμεθα νὰ τὸ ἀποδώσωμεν εἰς θαῦμα διότι «Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειεῖ, ἀγχαρμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλείψις θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας».

Αὐτὸ ὅμως ἀπαρέσκει εἰς τοὺς κρατοῦντας τῆς πολιτείας καὶ τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας καὶ δι' αὐτὸ μᾶς καὶ ἀδιώκουν. Ἐπειδὴ διδάσκομεν Ὁρθοδόξως τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα καὶ κρατῶμεν τὰς ἱεράς μας παραδόσεις ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμὸν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ Διαβόλου.

Ἡμεῖς ὅμως, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, θὰ κτυπήσωμεν πάντα νεωτερισμὸν καὶ πᾶσαν καινοτομίαν, μὲ τὰς εὐλογίας τοῦ γλυκυτάτου μας Ἰησοῦ καὶ τῶν Ἀγίων μα ρ τ ῶ ρ ω ν Ἀρχιερέων μας θὰ ἀντισταθῶμεν κατὰ τῆς ἀνηθικότητος καὶ κατὰ τῶν καινοτομιῶν, θυσιάζοντες καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μας ἐὰν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ. Τὸ Γραφεῖον μας τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ συνδετικὸς μας κρίκος μεταξὺ κλήρου καὶ λαοῦ πρέπει νὰ ὑποστηριχθῇ, νὰ ὑποστηριχθῶσιν ὡσαύτως ὅλαι αἱ ὁργανώσεις μας καὶ ἰδιαιτάτα ἡ Πανελληνίος Θερησκευτικὴ καὶ Ἐθνικὴ Ὁρθόδοξος Κοινωνία αὗτινες ἐρρωμένως ἀνθίστανται καὶ ἵστανται εἰς τὸς ἐπάλξεις, νὰ ὑποστηριχθῶσιν λέγω παρὰ τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν καὶ ὅ λ ι κ ῶ ς διότι ὅλον τὸ βάρος τοῦ ἀγῶνος μας εὐρίσκεται ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν εὐσεβῶν μελῶν αὐτῶν.

Χριστιανοί μου, δὲν ἀρκοῦν μόνον τὰ παρήγορα λόγια καὶ ἡ κατὰ θεωρίαν μόνον ἀφοσίωσις μας εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ὁ ἀγὼν μας εἶναι μέγας καὶ ἀνισος, τὸ Γραφεῖον μας καὶ αἱ Ὁργανώσεις μας γενικῶς ἀντιμετωπίζουσιν βαρύντατα ἔξοδα διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀσφαλῶς θὰ νικήσωμεν, καὶ ἀσφαλῶς θὰ λάβωμεν τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον ἐὰν ψυχῇ τε καὶ σώματι κρατήσωμεν τὸν ἀνισον αὐτὸν ἀγῶνα χορηγοῦντες οὐχὶ ἐκ τῶν περισσευμάτων μας (διότι σήμερον δὲν ὑπάρχουσιν εἰς τὰς πτωχὰς τάξεις μας περισσεύματα) ἀλλὰ ἐκ τοῦ ὑστερήματός μας καὶ τότε πραγματικῶς ἡ θυσία μας ἔχει ἀξίαν καὶ ἡ θυσία αὕτη ἀνέρχεται εἰς τὸν Οὐρανὸν ὡς θυμίαμα περὶ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας μας εἶναι ἐγγύς. Οἱ καινοτόμοι κατησχυιμένοι, ἐὰν δὲν μετανοήσουν, θὰ ἐνδυνάωσιν τὴν καὶ ἄραν ὡς ἱμάτιον.

ἡ Ἀρχιμανδρίτης ΑΝΘΙΜΟΣ ΠΡΟΕΣΤΟΣ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

... καὶ ἓνας ἀκόμη νεκρὸς

Τὴν 29ην Σεπτεμβρίου 1951 μία Ἁγία ψυχὴ φτερούγισε εἰς τὸν Πλάστην τῆς. Ἦτο ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Θεοκλήτου. Αἱ συνθήκαι, ὑπὸ τὰς ὁποίας παρέδωσε τὴν Ἁγίαν του ψυχὴν, συνιστοῦν ἓνα ἡρωϊκὸν θάνατον μάρτυρος καὶ τὸν κατατάσσουσιν πλησίον τῶν μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας μαρτύρων.

Βεβαίως δὲν τὸν ἐξετέλεσεν ἐκτελεστικὸν ἀπόσπασμα (ἐντολὴ κανονοῦ Σεβασμιωτάτου)· οὔτε ἀπέθανε εἰς τὰς φυλακάς, ἐκτίων ποινὴν ἰσοβίων δεσμῶν, προτάσει «τῶν Ἀγίων τοῦ Θεοῦ». Ἀπέθανε ὅμως εἰς νεαρὴν ἡλικίαν, ἀπὸ ἐξαντλητικῆς ἀσθένειας, μέσα εἰς τὸ κρυσφύγετόν του, ποὺ τὸν κατεδίκασε ἡ κακία καὶ τὸ πάθος τῶν Ἀρχιερέων τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας. Δὲν ἦτο ἀνῆθικος· δὲν ἦτο ἐγκληματίας· δὲν ἦτο καταχραστής. Ἦτο ξένος ζηλωτὴς νέος, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ ὑπῆρξε «ὁσμὴ εὐωδίας πνευματικῆς». Ἀπὸ μικρὸς ἐθουσιάσθη εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀγάπης τοῦ Γλυκυτάτου Ναζωραίου. Διὰ τῆς ἐργατικότητός του καὶ τῆς εὐσεβείας του ἱδρύσας Μονὴν τῆς Κομοσώτειρας εἰς Μπάφι Ἀττικῆς, ὅπου ἤρκοοντο εὐσεβέστατοι μοναχοί.

Αὐτὸν λοιπὸν τὸν νέον, τὸν λάτριν τοῦ μεγαλείου τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὸ ὑπέρτιμον ἡθικὸν κεφάλαιον τῆς Ἐκκλησίας, κατεδίκασε ἡ «Κρατοῦσα Ἐκκλησία» εἰς σκληρὸν καὶ ἀπάνθρωπον περιορισμόν, ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ ὁποίου ἡσθένησε· περισσότερο ὅμως ἡ εὐαίσθητος αὐτῇ ψυχὴ ἐταλαιπωρήθη ἀπὸ τὴν πικρίαν, διὰ τὴν θλιβεράν κατάπτωσιν τῆς «Ἐκκλησίας» υἱοθετησάσης ἀνελεύθερα καὶ ἀντιχριστιανικά μέτρα.

Ἰδοὺ διατὶ δύναται νὰ συγκαταλεχθῇ μετὰ τῶν μαρτύρων τῶν ἐκτελεσθέντων ὑπὸ τοῦ Νέρωνος καὶ Διοκλητιανοῦ. Τὸ ἴδιον βίαιον πάθος κατήθυνε τοὺς τυράννους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης· τὸ αὐτὸ κατευθύνει καὶ τοὺς Σεβασμιωτάτους τῆς σημερινῆς.

Ὁ ἡρωϊκὸς αὐτὸς νεκρὸς, ὑπῆρξε ἓνας οὐσιώδης παράγων τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀγῶνος.

Ἀπετέλει καύχημα τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας καὶ δι' αὐτὸ ἡ ἀπώλειά του δημιουργεῖ δυσαναπλήρωτον κενόν.

Καὶ νεκρὸς διώκεται

Ἡ(ἀπεκορύφωσις ὅμως) τοῦ ἐγκλήματος ἔλαβε

χώραν κατὰ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν. Μετὰ τὸν θάνατον τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, προκειμένου νὰ διανυκτερεύσῃ ἐντὸς αὐτοῦ.

Ποῖος δὲν θὰ ἐσέβετο τὸ πένθος εὐγενικῶν ψυχῶν! Ποῖος θὰ ἐφαντάζετο ὅτι θὰ εὐρίσκονταν ἄνθρωποι, ποὺ δὲν θὰ ἐσέβοντο νεκρὸν.

Καὶ ἐν τούτοις, τοιοῦτοι ἄνθρωποι, ποὺ δὲν θὰ εὐρίσκοντο μετὰ τῶν Ζουλοῦ τῆς Ἀφρικῆς, εὐρέθησαν μετὰ τῶν κληρικῶν τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας. Οὕτω ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν, μόλις ἐπληροφορήθη τὴν παρουσίαν τοῦ νεκροῦ ἐκτὸς τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον ἡ ἰδίᾳ προηγουμένως ἐδήλωσε, ἀπεγύμνωσε καὶ ἐσφράγισε, ἐξιφούλκησε τάχιστα καὶ ἔσπευσε εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἐξέβαλε βίαιως τὸν ἐπικίνδυνον νεκρὸν, διὰ νὰ διανυκτερεύσῃ ἐκτὸς τοῦ ναοῦ!

Καὶ νεκρὸν τὸν ἐδίωξαν! Τιμὴ εἰς τὸν μεταστάντα καὶ αἰσχος εἰς τοὺς συνωμότες ἐπειδὴ δὲ δὲν ἡδυνήθησαν νὰ ταλαιπωρῇσιν περισσότερο τὸν νεκρὸν, δ' αὐτὸ ἐξεδικήθησαν τὴν εὐλαβεστάτην μοναχὴν Ἀγαθαγγέλην, τὴν κλείουν εἰς τὸ κρατητήριον, ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ τιμήσῃ τὸν νεκρὸν πνευματικὸν τῆς πατέρας.

Νὰ καὶ κάτι, ποὺ μάς θυμίζει τὸν ἡρωϊσμόν τῆς ἡρωίδος τοῦ Σοφοκλέους Ἀντιγόνης, ποὺ ὑπέστη φρικτὰς ταλαιπωρίας, ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ τιμήσῃ τὸν νεκρὸν ἀδελφόν τῆς. Ποὺ νὰ ἐφαντάζετο ὁ Κρέων, ὅτι θὰ εἶχε εἰς τὴν πορείαν τῶν αἰώνων, μιμητὰς τοῦ κληρικοῦ, ἀντιπροσώπους τοῦ Χριστοῦ!

Ὁ κόσμος μας, μὲ ἐξαιρετικὴν συγκίνησιν εἰμίμησε τὸν νεκρὸν στρατιώτην τῆς Ὁρθοδοξίας, οὕτω, παρ' ὅλην τὴν κακοκαιρίαν, μετέβησαν εἰς Μπάφι πλήθη κόσμου, ὅπου ὑπὸ τὸ ψῆχος καὶ τὴν κακοκαιρίαν, παρηκολούθησαν τὴν ἄνευ ἱερέως νεκρώσιμον ἀκολουθίαν.

Ἐκ μέρους τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. τὴν ὁποίαν ἀντιπροσώπευσε κλημᾶκιον τοῦ Δ.Σ., προσεφώνησε τὸν νεκρὸν, ὁ κ. Σταύρος Καραμῆτσος, ἀναφερθεὶς εἰς τὸ ἔργον τοῦ μεταστάντος καὶ συνδυάσαντος αὐτὸ μὲ τὴν ἀγωνίαν τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας.

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χαλκοκονδύλη 7.—Ἀθήναι

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σαρμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΑΙ

«Ἀγαθὸν τὸ καλῶς σκέπτεσθαι
θεῖον τὸ καλῶς πράττειν»

Ἡ πρόσφατος περιπέτεια, τῆς ὁποίας τὰ ὀδυνηρὰ ἀποτελέσματα ἐπληξάν θανάσιμως κάθε εὐγενική χριστιανική ψυχή, ἐπέφερε μέσα εἰς τὴν θύελλαν τῶν θυμάτων καὶ τῶν ἀπολειῶν καὶ κάποιο καλὸ, ἴσως διὰ τὴν ἐπιβεβαίωσιν διὰ πολλοστήν φορὰν τὸ ἀρχαῖον λόγιον «οὐδὲν κακὸν ἀμιγὲς καλοῦ».

Καλὸν, τὸ ὁποῖον ναι μὲν δὲν δύναται νὰ ἀντισταθμίσῃ τὸ πλῆθος τῶν τεραστίων ζημιῶν, τὰς ὁποίας ὑπέστη ἕνας 25ετής ἀγὼν ἀκαταπαύστου μόχθου καὶ πρᾶσπαθειῶν, δύναται ὅμως νὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἀρχὴν μιᾶς σειρᾶς σκέψεων, στρεφομένων εἰς τὴν καλλιτέρευσιν ὅλης τῆς προσπαθείας μας.

Τὸ αἴτημα τὸ ὁποῖον διαμορφοῦται μέσα ἀπὸ τὴν σημερινὴν πραγματικότητα καὶ προβάλλεται ὡς ἀναγκαῖα ἀξίωσις τοῦ ἀμέσου μέλλοντος, εἶναι ἡ ἐκ θεμελίων ἀναδιοργάνωσις τῶν δυνάμεων ποὺ διαθέτομε.

Πρέπει δηλαδὴ νὰ δώσωμε εἰς τὴν παρατάξιν μας νέο ὀργανωτικόν, θὰ ἐλέγαμε σχῆμα, καὶ τοῦτο θὰ εἶναι ἰσοῦμο μὲ τὴν μετάγγσιν αἵματος εἰς τὰς φλέγας τῆς Ὁρθόδοξου μας παρατάξεως.

Διότι συγκεντρώνοντες τὰς δυνάμεις μας καὶ ἐνωποιώοντες μὲ τὸ κύριον σῶμα τοῦ Ἀγῶνος καὶ τὸ τελευταῖον κύτταρο ποὺ διαθέτομε.

Ἀξιοποιούμε ὅλην τὴν δύναμιν ποὺ ὑπάρχει μὲν «δυνάμει» εἰς ἡμᾶς, ἔμεινε ὅμως μέχρι σήμερον ἀνεκμετάλλετος καὶ ἀνεδαφική.

Πρέπει δὲ νὰ γνωρίζωμεν ὅτι λόφῳ τῶν ἐξαιρετικῶν περιστάσεων, ὅς διατρέχει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὅλης τῆς Ἀνατολῆς γενικῶς, καὶ τῆς χώρας μας εἰδικῶς, ὁ χριστιανὸς πρέπει κάθε ἡμέρα, κάθε ὥρα, κάθε λεπτὸ νὰ εὐρίσκειται στρατευμένος μαχητῆς εἰς τὰς προφυλάκας τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ καιρὸς, ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἐκλείνοντο εἰς τοὺς ἑαυτοὺς των καὶ ἐγίνοντο ἐγκόσμιοι ἐρημῆται, παρῆλθεν, καὶ σήμερον χριστιανὸς θεωρεῖται ἐκείνος, ποὺ πολεμᾷ τὸ ὀργανωμένο Κακὸν, τὸν ὀργανωμένο ἀθεϊσμόν, τὴν ἀόρατον καὶ σατανικὴν πλεκτάνην τῆς ἁμαρτίας.

Εἰς ἡμᾶς δὲ τοὺς Ἕλληνας Χριστιανοὺς ὀρθόδοξους ἔλαχε ἕνας ἰδιαιτέρως σκληρὸς ἀλλὰ καὶ τιμητικὸς δι' ἕναν χριστιανὸν κλῆρος. Ὁ κλῆρος νὰ πολεμήσωμεν μίαν ἐκτροπὴν ἀπὸ τὴν λεωφόρον τῶν παραδόσεων, καὶ νὰ ἐπαναφέρωμεν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν ὀρθὴν τῆς κατεύθυνσιν.

Καὶ ὅπως ἀντιλαμβάνεται τις, τοῦτο εἶναι ἔργο μακρῆς πνοῆς, θερμοτάτης πίστεως καὶ ἀτερμόνων προσπαθειῶν.

Διότι ἂν ἡ πραγματοποίησις καὶ τοῦ μικροτέρου ἀγαθοῦ ἀπαιτεῖ ἀποφασιστικὴν καὶ θάρρος καὶ δύναμιν, πόσον μᾶλλον ἡ ἐνσάρκωσις μιᾶς ἰδέας, ἡ δημιουργία ἐνὸς λαμπροῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ.

Διότι καθὼς τὸ ἔχομεν χιλιάδας φορὰς σαλπίσση πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, ἡμεῖς δὲν εἴμεθα στενοκέφαλοι χρονολάτραι, καὶ ἀλύτρωτοι δεισιδαίμονες, οἱ

τινες κλείομεν ὅλο τὸ νόημα τοῦ Ἀγῶνος μας εἰς 13 ἡμέρας.

Ἡμεῖς ἔχομεν πολὺ εὐρύτερα ἰδανικά, καὶ ἐντὸς μας θερμαίνονται γνήσια καταβολὰ τοῦ λαμπροῦ Χριστιανικοῦ πνεύματος τῶν περασμένων αἰώνων.

Προσπάθειά μας εἶναι νὰ πνεύσῃ ἕνας ζωογόνος ἄνεμος εἰς ὅλο τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἡ ὑγεία τῆς ψυχικῆς εὐρωστίας νὰ πνεύσῃ ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἕως τοὺς ὀνυχὰς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ κορμοῦ. Τοῦτο δὲ νὰ γίνῃ ὅχι μὲν προσπάθειαν συγχρονισμοῦ διῆθεν τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὰς ρευστὰς καὶ ἀμφιβολου ποιότητος ἀξίας τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀναδρομὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ νεωτέρου κόσμου εἰς τὰς ἀθανάτους καὶ ζώσας πηγὰς τοῦ πνευματικοῦ πλοῦτου τῶν Πατέρων.

Ὁ Χριστιανισμὸς ὡς τελεία ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, δὲν ἐκδέχεται οὐδεμιᾶς ἐξελίξεως καὶ τελειώσεως,

Ἀλλῶς αἱ γενεαὶ τῶν χριστιανῶν πρέπει νὰ ἐμβαθύνουν καὶ νὰ κατανοοῦν περισσότερον τὰ σύμβολα ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἀπεκαλύφθη ἡ ὑπερτάτη ἀλήθεια ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Θὰ ἦτο δὲ τραγικὴ παρεξήγησις αὐτῆς ταύτης τῆς Χριστιανικῆς οὐσίας ἡ προσπαθεῖα νὰ εὐθυγραμμίσωμεν τὸν «καθυστερημένον» διῆθεν Χριστιανισμόν μὲ τὰς συγχρόνους ἀντιλήψεις τῶν ἀνθρώπων. Τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες δὲν ὑπῆρχον χθὲς, καὶ ἀσφαλὸς δὲν θὰ ὑπάρχουν αὔριον.

Μαζὶ δὲ μὲ τὴν μεταβατικότητα τῶν ἀνθρώπων τούτων εἶναι προσδεδεμένοι καὶ αἱ σημεριναὶ τῶν ἡμερῶν καὶ πολιτιστικαὶ ἀξίαι.

Αὔριον αἱ ἄλλαι γενεαὶ θὰ κηρύξουν ἴσως ἀντίθετα, ἴσως παράδοξα πράγματα. Καὶ καταλαβαίνωμεν εἰς ποῖον φαῦλον κύκλον πλττομεν, ὅταν παραδίδωμεν τὴν οὐσίαν τῆς Χριστιανικῆς Θερησκείας εἰς τὰς ἐκάστοτε ἀνθρωπίνους γενεὰς διὰ τὴν μετατρέπουν κατὰ τὸ δοκοῦν.

Κατὰ παρόμοιον συμβαίνει καὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας. Μία ἀναφατικὴ καὶ ἀλλοπρόσαςλος ἰδέα κατέχει τοὺς ἀνθρώπους.

Νὰ μετατρέψουν τὸν Χριστιανισμόν, νὰ μεταβάλουν τὰ μέτρα τῆς ἠθικῆς τοῦ ἀντιλήψεως, νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν τὸν σεμνὸν ποδὴρὴν χιτῶνα, ποὺ φορεῖ ἐδῶ καὶ 2 χιλ. χρόνια καὶ νὰ τὸν ἐνδύσουν μὲ σύγχρονα ἐνδύματα.

Κατὰ δηλαδὴ, ποὺ ὅσο καὶ ἂν ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν σκανδαλίζει τοὺς σημερινούς ἀνθρώπους, ὅμως εἰς τὸ βάθος πρόκειται περὶ ἀνατροπῆς καὶ ὑπονομεύσεως ὁλοκλήρου τοῦ Χριστιανικοῦ οἰκοδομήματος.

Διότι ἐὰν ἀπὸ τῶν τεραστίων αὐτῶν ναόν, ποὺ λέγεται Χριστιανισμὸς, ἀφαιρέσωμεν δύο ἢ τρεῖς κίονας, εἴτε εἰς τὸ μέσον εἴτε εἰς τὰς γωνίας, τότε ὁ ναὸς οὗτος θὰ καταρρεύσῃ μὲ παταγὴν κρότον. (Ὁχι δηλαδὴ πὼς αὐτὸς καθ' αὐτὸς ὁ χριστιανισμὸς θὰ χάσῃ τὴν ἀξίαν του ὡς ἀποκεκαλυμμένη Θεῖα Ἀλήθεια, ἀλλ' ἀπλούστατα ἡμεῖς θὰ χάσωμεν τὴν Θερησκείαν μας, καὶ συνεπῶς τὴν Σωτηρίαν).

Τὴν ἀσέβειαν δὲ τῆς ἰδέας ταύτης κατανοῶμεν περισσότερον ὅταν ἀντιληφθῶμεν τὸ μεγαλεῖον τῶν δημιουργῶν τοῦ Χριστιανικοῦ Ναοῦ, καὶ τὴν σμικρότητα καὶ ποταπότητα τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων.

οἵτινες ἀλαζωνικῶς θέλουν βέβηλον χεῖρα εἰς τὸ ἄρτιον καὶ μεγαλοῦρεπες τοῦτο δημιούργημα.

Καὶ ὅμως ὅλον τὸ μεγαλεῖον τῆς τελείας Χριστιανικῆς θρησκείας, ἀπειλεῖται σήμερον ἀπὸ τὸ κύμα τῶν μεταρρυθμιστικῶν ἰδεῶν. Κίνδυνος μέγας διατρέχει καὶ τὸ σῶμα τῆς Ὁρθοδόξου θρησκείας τῆς Ἀνατολῆς καὶ οἱ μαχηταὶ καὶ ὑπερασπισταὶ τῆς Παλαιᾶς Πίστεως εἶναι ὀλίγοι.

Αὐτοὶ εἶναι ὁ τραχὺς καὶ πελώριος Κλῆρος τὸν ὁποῖον ἐπωμιζόμεθα σήμερον. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἰδανικά μας, εὐρύτατα καὶ μεγαλειώδη διὰ τὴν ἀναβίωσιν τοῦ παλαιοῦ μεγαλείου τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Διὰ τὴν ἐπικράτησιν ὅμως μιᾶς ἰδέας χρειάζεται νὰ σχηματισθῇ ἓνα μέτωπο μάχης καὶ νὰ τεθῇ ἓνας σταθερὸς σκοπός—ἰδανικό, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁμοχρόνως καὶ ἀκαταπαύστως θὰ φέρονται οἱ πάντες.

Ἡ διασπορὰ τῶν δυνάμεων, ἡ χαλάρωσις τῶν ἐνδιαμέσων κρίσεων, ποὺ συγκροτοῦν τὰ μέλη, ἡ πλατὺς ὁργανωτικὴ συγκρότησις παίζουν πάντοτε ἀρνητικὸ ρόλο εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ. Ὅταν εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀγῶνος ὑπάρχουν τοιαῦτα ἑλλείψεις τότε αἱ περιοδικαὶ κρίσεις εἶναι συχνὸ φαινόμενο καὶ ἡ ἀποτυχία ἐνεδρεύει εἰς τὸ τέρμα.

Ἡμεῖς δὲ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν θαρραλέως, ὅτι μέχρι σήμερον δὲν κατορθώσαμεν νὰ συσπειρώσωμεν τὰς δυνάμεις μας καὶ νὰ τὰς πειθαρχήσωμεν εἰς μίαν ἐνιαίαν κατεύθυνσιν. Πλούσιο ὕλικὸ αἱ χριστιανικαὶ ψυχαὶ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῶν χωρίων παρέμειναν ἕως σήμερον εἰς μίαν ὑποτυπώδη σύνδεσιν χωρὶς βαθυτέραν ἐπαφὴν μὲ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀγῶνος.

Ὡς ἐὰν ἦσαν πλεονεκτήματα δυνάμεων ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν εἶχεν ἀνάγκη ἡ κεφαλὴ καὶ ὁργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Κέντρου,

Καὶ ἡ ἱστορία μᾶς ἐτιμώρησε.

Ὅταν ἀποκόπτης τὰς ρίζας τοῦ δένδρου, τοῦτο ξηραίνεται καὶ καταρέει εἰς τὸν πρῶτον ἀνεμον.

Ἡμεῖς ἐστερήθημεν τῆς ἐνεργητικῆς σλμπαρστάσεως τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἐπαρχίας, τοῦ Χωρίου, ἀκόμη καὶ τῆς ἰδίας Ἀθηναϊκῆς συνοικίας.

Συμπαράστασος, ἡ ὁποία δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν ἀλλὰ ἐπεκτείνεται εἰς μίαν ἐνεργητικὴν παρέμβασιν εἰς τὴν διοίκησιν τῆς ὅλης διεξαγωγῆς τοῦ Ἀγῶνος.

Ἄς μὴ θεωρηθῇ τοῦτο ὡς ἀνεβλάβεια ἔναντι τῶν Ἀγίων μας Ἀρχιερέων, οἵτινες ὡς ἄνθρωποι ποὺ εἶναι χρειάζονται πεφωτισμένους συμβουλευτικὰς ἀντιλήψεις διὰ νὰ προλάβουν τὰς ἀναριθμήτους ἀνάγκας τοῦ πελωρίου μετώπου ποὺ λέγεται Ὁρθόδοξος Ἀγών.

Ἀντιθέτως μάλιστα, ἡ γενικὴ συμβολὴ εἰς τὴν κοινὴν προσπάθειαν, πρέπει νὰ λαμβάνη τὸν χαρακτῆρα προσωπικῆς εὐθύνης.

Κάθε ἀδελφὸς εἶναι καὶ προσωπικῶς ὑπεύθυνος ἔναντι ὅλης τῆς πορείας τοῦ ἀγῶνος.

Καὶ δι' αὐτὸ καθεὶς ἔχει γνώμην, ἡ ὁποία συζητεῖται, ἐπικροτεῖται ἢ ἀποκρούεται.

Ἐὰν τοῦτο συνέβαινε ἕως σήμερον ἴσως πολλὰ ἐξ ἐκείνων ποὺ ἔγιναν νὰ μὴν ἐγίνοντο, καὶ ἄλλα τὰ ὁποῖα παρελήφθησαν, νὰ εἶχον πραγματοποιηθῇ.

Ἴδου λοιπὸν ποῖον εἶναι τὸ κέρδος ἀπὸ τὴν κατὰληπτικὴν αὐτὴν περίοδον ποὺ διερχόμεθα. Μᾶς

διδάσκει πῶς νὰ ὁργανωθῶμεν πῶς νὰ συγκροτήσωμεν τὸ ἰδικόν μας χριστιανικὸν μέτωπον καὶ ποῖαν διάταξιν πρέπει νὰ λάβουν αἱ δυνάμεις μας. Βέβαιον πάντως εἶναι ὅτι ἡ συνέχισις τῆς παλαιᾶς ἀποσυνθετικῆς καὶ χαλαρωμένης τακτικῆς εἶναι ἔγκλημα διὰ τὴν ὠραίαν αὐτὴν προσπάθειαν τὴν ὁποίαν οἱ Πατέρες μας ἐδῶ καὶ 25 ἔτη διεξάγουν εὐδόκως καὶ τὴν ὁποῖαν σήμερον παραδίδουν εἰς ἡμᾶς τοὺς νεωτέρους.

Ἡ δοκιμασία τῶν ἡμερῶν μας εἶναι καρπὸς τῆς ἑλλειπτοῦς διοικήσεως τοῦ παρελθόντος καὶ τῶν εὐαρίθμων ασφαμάτων τὰ ὁποῖα δὲν βαρύνουν τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὰ ἐπραξον, ἀλλὰ τὸ σύνολον τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, μας τὸ ὁποῖον ἐστάθη ἀμέτοχον εἰς τὴν διοίκησιν τῶν τοῦ οἴκου του.

Ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ τεθοῦν ὡς ὁρόσημον δύο ἐποχῶν, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀρχίσῃ ἡ νέα ἐποχή, ἡ ὁποία θὰ στηρίζεται εἰς τὸ σύστημα μιᾶς ἀριτίας καὶ συμπαγοῦς ὁργανώσεως.

Ἡ ἀνάγκη αὕτη εἶναι βιοτική, εἶναι ἐπείγουσα καὶ πρέπει νὰ λάβῃ τὸν χαρακτῆρα ἐνὸς θρησκευτικοῦ συναγερμοῦ.

Ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν του, θὰ κριθῇ ὁ Ἀγὼν μας εἰς τὴν τελικὴν τομὴ φάσιν.

Ἦδη ἡ προσπάθεια αὕτη κταβάλλεται ἐπιτυχῶς. Ἐγένετο συνειδήσις καὶ ἀρχή.

Ἄς ἐνωτισθῶμεν τὴν φωνὴν τῆς Ἱστορίας ποὺ μᾶς καλεῖ νὰ ἀγωνισθῶμεν τὸν ἀγῶνα τὸν Καλόν.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Τὴν νύκτα τῆς 3-4 Ὀκτωβρίου (Ν.Η.) ἐτελέσθη τὸ 40ήμερον μνημόσυνον τῆς θανάσεως ἀδελφῆς Εὐρυδίκης Μελισσοῦρατον. Ὑπῆρξε ὑπόδειγμα χριστιανῆς καὶ πρότυπον πιστευσούσης καὶ ἀγωνιζομένης διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν συνειδήσεως ἡ δὲ κηδεία τῆς συμφώνως μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἐτελέσθη ἅνευ ἱερῶς λόγου τοῦ διωγμοῦ. Αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

ΤΟ 40ΘΗΜΕΡΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΑΣ Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΚΗ

Μέσα στὴν γλυκίαν θαλπωρὴ καὶ τὸν κατανυκτικὸν μυστικισμόν τοῦ μικροῦ παρεκκλησίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Νικολάου(Μπάφι Ἀττικῆς), καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν ὁλονυκτίου ἀκολουθίας, ἀνεπέμφθη ἡ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 40)θημέρου, ἐπιμνημόσυνης δέσεως ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς καὶ αἰωνίου μνήμης τῆς ἀειμνήστου, ἀδελφῆς ἡμῶν κατὰ Χριστόν, Δέμητρας Γιαννουλάκη.

Τὸ Μνημόσυνον αὐτὸ εἶχεν κατὰ τὴν ἰδιαιτέρας ξεχωριστόν, ἀπὸ τὰ συνήθη μνημόσυνα τὰ ὑπὸ κανονικὸς καὶ ὁμαλὰς συνθήκας τελούμενα.

Ἀλλ' ὁ ξεχωριστὸς αὐτὸς τόνος ὠφείλετο εἰς ὅλους ἐξαιρετικὸς παράγοντας—γεγονότα, οἱ ὁποῖοι ἐμεσολάβησαν.

Καὶ πρῶτος παράγων ἦτο τὸ ὅτι μὲ τὸ Μνημόσυνον αὐτὸ ἐξετελεῖτο ἡ τελευταία ἐπιθυμία τῆς Μεταστάσης ἡ ὁποία Κατηγορηματικῶς εἶχεν ζητήσει ὅπως: κάθε ἱεροπραξίαν μετὰ τὸν—τυχόν—θάνατόν της, τελεσθῇ παρ' ἱερῶν ἐμμενόντων εἰς τὰ Πάτρια, πραγματικῶν Λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου καὶ ὄχι τίποτε ἐπαγγελματίας Ρασοφόρους.

Ἡ τελευταία αὕτη ἐπιθυμία ἡ Ἱερά, ἡ ἀπαράβατος ἡ ἐπέχουσα τὴν θέσιν θελήσεως, ἐντολῆς παρακαταθήκης πνευματικῆς διαθήκης ἐξετελέσθη κατὰ γράμμα παρὰ τὸν ἀπηνὴ διωγμόν.

Τὸ μνημόσυνον ἐτελέσθη μετὰ 22ας καὶ 23ης Σεπτεμβρίου (Ν. Η.) μὲ τὴν εὐγενὴ σύμπραξιν τοῦ μοναχοῦ τῆς Ἱερᾶς μονῆς καὶ ἐν ἀπολήτῳ στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ ἐν πάσῃ μυστηκότητι.

Τοιοῦτοτρόπως διεκπεραιοῦν τὸν ἱερόν μας Ἀγῶνα ὑπερηθύνοντες πάντα τὰ ἐμπόδια καὶ ἀψήφοντες διώξεις καὶ ἀπειλάς.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

Φαίνεται, ὅτι ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἐπιθυμεῖ νὰ ὑπερασπίσῃ εἰς αὐθαιρεσίαν καὶ αὐτὸν τὸν φοβερὸν Σαλὶμ καὶ αὐτὰς τὰς χώρας τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος. Οὕτω ὑπὸ τὰς κραυγὰς καὶ οἰμωγὰς τῶν θυμάτων, ἀπέσπασε 4 παιδιὰ (κορίτσια) ἀπὸ τὴν ομάδα τῶν ὁρφανῶν, ποὺ περιθάλπονται μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ «Ἀγ. Γεωργίου» διότι οἱ συγγενεῖς των δὲν εἶχον τυπικὰς δικαστικὰς πράξεις ἐπιτροπείας. Ὅταν δὲ οἱ συγγενεῖς των, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ μητέρες, προσήλθον διὰ νὰ τὰ ζητήσουν, οἱ «ἀρμόδιοι» ἤρτηθησαν νὰ τὰ παραδώσουν, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν θέλησιν των κηδεμόνων καὶ τὴν ἀγνὴν ἐπιθυμίαν τῶν παιδικῶν ψυχῶν.

Παιδομάζωμα λοιπὸν, ποὺ τὸ διαπράττουν οἱ «Ἄγριοι τοῦ Θεοῦ»!

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΑΝΕΞΗΓΗΤΑ

Ἀπεφασίσθη ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν ἐξορίστων κομμουνιστῶν βουλευτῶν. Δὲν σχολιάζομεν τὸ γεγονός, διότι ἀπλῶς μᾶς εἶναι ἀδιάφορον. Διαρωτώμεθα ὅμως: ἂν τὸ μέτρον αὐτὸ πέραν τῆς στενῆς πολιτικῆς σκοπιμότητος, ἔχει καὶ μίαν ἀνθρωπιστικὴν εὐρύτητα, τότε γιατί νὰ ἀρνεῖται ἡ σκληρὰ ἐξορία ἐνὸς παλλεμένου γέροντος ἀνεξίτητος καὶ ἐκάστην τὸν θάνατον; Ἐὰν πάλι, ὡς πολιτικὸν γεγονός δρᾷ τὴν γέννησιν του εἰς τὰς 180.000 κομμουνιστικὰς ψήφους, διὰ τῶν ὁποίων ἐξεδηλώθη ἡ ἐμπιστοσύνη ἐνὸς τμήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, πρὸς τοὺς ἀνδράποδες αὐτοὺς, διατὶ τότε νὰ μὴ ληφθῇ ὡς ὅτιν ἡ συντριπτικὴ πραγματικότης ἐνὸς ἐκαιομνηρίου ἐθνικοφρονος λαοῦ, τρέφοντος ἀπὸλυτον ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν ἐξορίστον ἡγέτην καὶ τοὺς ἀδίκως διωκομένους ἱεράρχας του;

Θὰ εἶναι σκανδαλωδὴς περίεργον καὶ ἀνεξήγητον, εἰς δὲν συνηντηθὼν αἱ καρδίαι τῶν πολιτικῶν καὶ δὲν προσέξουν ἕνα ἐκ τῶν δύο ὅρων τῆς προτάσεως αὐτῆς, τότε θὰ ἀποδειχθῇ αὐτὸ, ποὺ ἐπιδιώκουν νὰ συγκαλύψουν. Καὶ αὐτὸ τὸ γνωρίζει ὅλος ὁ κόσμος.

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΜΑΣ

Ἡ ἐποχὴ μας σοβαρῶς λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὸν παράγοντα τῆς συγκεντρωμένης δυνάμεως. Καὶ εἰς τὸν τομέα τῶν διεθνῶν σχέσεων ἡ δύναμις ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τὸ πολιτικὸν ἐπίπεδον ἡ δύναμις ὑποτάσσεται.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἡ δύναμις ἐπηρεάζει καὶ αὐτὴν ὁποιοῦν οἱ «ἀρμόδιοι» δρᾷ τοιοῦτον νὰ τὴν ἐπιδείξωμεν ἰσχυρὰ καὶ θαυμάσια, ἔφ' ὅσον τὴν διαδέχομεν.

Καὶ βεβαίως δὲν πρόκειται νὰ συσφίξωμεν τοὺς γρόνθους μας οὔτε πρὸκειται νὰ ἐνταλάβωμεν μαχαίρας ἢ πολυβόλα.

Δυνάμεθα ὅμως καὶ διαφορετικῶς νὰ ἐπιδείξωμεν τὴν δυνάμιν μας. Διὰ τῆς ἰσχυρᾶς καὶ συμπαγῆς πειθαρχίας. Διὰ τῆς εὐχαρίστου προσθέσεως πρὸς τὴν ἀπατεῖ ὁ ἄγων. Διὰ τῆς προθύμου θυσίας.

Ἡ διὰ τοιαύτου τρόπου ἐπιδείξις δυνάμεως εἶναι καθήκον μας.

Ἀς μὴ λησμονώμεν, ὅτι 180.000 ψῆφοι ἐπενέφεραν 7 καταδικαστέους ἐξορίστους καὶ ἴσως ἀποσύρουν ἀπὸ τὴν λαϊκὴν τὸν 2 θανατοποινίτας. Ἀσφαλῶς τότε τὸ ἐν ἐκατομύριον τῆς παρατάξεώς μας θὰ ἐπιβληθῇ καὶ ἡδὲ ἔρχοι νὰ ἐπιβάλλεται.

ΤΟ ΒΙΒΑΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Ἐξεδόθη εἰς πολυτελεστάτην ἔκδοσιν ἡ πραγματεία τοῦ ἐξορίστου Ἡγέτου μας. Ἐπαναλαμβάνομεν καὶ πάλιν, ὅτι πρόκειται περὶ σημαντικοῦ σταθμοῦ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀγώνος μας. Οἱ πάντες θὰ πρέπη νὰ ἐντυφώσων εἰς τὸν πνευματικὸν αὐτὸν λειψῶνα, νὰ ἀποκτήσωμεν ἕνα πολυήμερον θησαυρὸν καὶ νὰ συνομιλήσωμεν μετὰ τοῦ ἐξορίστου Ἡγέτου μας.

Οἱ παραγγέλλοντες καὶ προκαταβάλλοντες τὴν ἀξίαν των θὰ λάβωμεν τὰ τεύχη των.

Ἡ τιμὴ των ὥρισθη εἰς 10.000, προσιτὴ εἰς ὅλους.

ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΚΡΑΤΟΥΣΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἀηδία προσέκλεσε τὸ σκάνδαλον τοῦ ἐκ Σάμου ἐγγύμου κληρικοῦ, ὅστις ἐγκατέλειπε τὴν οἰκογένειάν του καὶ ἠκολούθησε εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν ἑγγαμὸν ἐπίσης καὶ μητέρα πολλῶν τέκνων φίλην του. Ἐρωτώμεν ὅμως τὴν «Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν» πῶς δὲν ἐσκέφθη νὰ τὸν χαρακτηρίσῃ... Παλατιομερολογίτην, διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὸν ἀποσχηματισμὸν του!

ΤΟ ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝ

Γράφει ὁ Ταχυδρόμος τοῦ Βόλου: Διαφωνία τοῦ Ἀγίου Ἰωακείμ καὶ στελεχῶν τῆς Ζωῆς.

Τὸ ἀναμενόμενον ἂν καὶ λυπούμεθα διότι οὕτω δὲν προάγει ὁ σκοπὸς τοῦ Εὐαγγελίου ὅστις εἶναι ἡ ἐξάπλωσις τοῦ Χριστιανικοῦ πνεύματος εἰς τὸν Λαὸν μας. Ἄς παραδειγματισθοῦν ὅμως οἱ θεολόγοι τῆς Ζωῆς οἱ ὅποιοι θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ διαφωνήσωμεν μετὰ τὴν τηρουμένην τακτικὴν τῆς σιωπῆς ἐναντι τοῦ ἀπανθρώπου διωγμοῦ ὃν ἡγείραν οἱ Ἅγιοι των ἐναντίον ἡμῶν διὰ θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά των ἴσως καὶ συντόμως καὶ τότε ἡ Ἁγία Σκοπιμότης δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ ἀντιστῇ ἐμπρὸς εἰς τὴν ρομφαίαν τῶν Ἀγίων. Ἄς παύσουν λοιπὸν τὸν λιβανωτὸν μετὰ τοὺς ἐκάστοτε Ἁγίους διότι ὁ καιρὸς ἐγγύς.

ΔΩΡΕΑΙ

Ἡ Πανελλήνιος Ὁρθόδοξος Θρησκευτικὴ καὶ Ἑθνικὴ Κοινωνία κατέθεσε ἀντὶ στεφάνου εἰς μνήμην τοῦ αἰδیدهμου Ἀρχιμανδρίτου Θεοκλήτου 500,000 δραχμὰς εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Ἀγώνος. Ὡσαύτως ὁ Μοναχὸς Κασσιόριος Γαβρούλιας 500.000 δραχμὰς διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν.

ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ ΚΑΙ ΕΠΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Ὁ πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Χρυσόστομος Νασλίμης, ἐξέδωσε τὰ πολυτίμου ἀξίας βιβλία τοῦ ἀειμνήστου θεολόγου κ. Θ. Ζωγράφου.

Τὰ βιβλία αὐτὰ (δύο τόμοι) πάντοτε ἐπικάιρα, ἀποτελοῦν μίαν εὐκαιρίαν χριστιανικῆς θαλαπλοΐας διὰ τὴν Ἑλληνικὴν οἰκονόγειαν. Εἶναι ὠφέλιμα καὶ ἐποικοδομητικὰ ἀναγνώσματα. Εἶναι ἀκόμη καὶ ἀναγκαῖον βοήθημα διὰ τοὺς θεολογούντας, ἐπιστήμονας, ἐκκλησιαστικούς ρήτορας καὶ ἄλλους.

Ἡ τιμὴ καὶ τῶν δύο τόμων ὥρισθη εἰς τιμὴν προσιτὴν εἰς ὅλους δρχ. 30.000.

Διὰ τῆς ἀγορᾶς τῶν βιβλίων αὐτῶν ἐνισχύετε καὶ τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα.

ΦΑΙΔΡΟΤΗΤΕΣ ΣΥΝΗΓΟΡΟΥ

Κατὰ τὴν δίκην ποὺ ἐγένετο εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Πρωτοδικείου Παιραιῶς, διὰ τὴν διάλυσιν τοῦ Συλλόγου τοῦ Ὁρφανοτροφείου «Ἱερὸς Πολύκαρπος», ὁ συνήγορος τοῦ παρεμβαίνοντος Μακαριωτάτου (δὲν μποροῦσε ἂν δὲν ἔβαζε τὴν οὐρά του) μετὰ τῶν ἄλλων «συντριπτικῶν» ἐπιχειρημάτων διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὸν παλατιομερολογητισμὸν τοῦ Ἱδρύματος (II), ἀνέγνωσε ἐκκλησίαν μας εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 111 φύλλον τοῦ περιοδικοῦ μας διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ὁρφανῶν.

«Ἰδοὺ, κύριοι, εἶπε θριαμβολογῶν, «οἱ παλὰ σημερολογῆται τὸ ἐνισχύουν». Φαίνεται, ὅτι ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν, τὴν ὁποῖαν τόσον ἐπαξίως ἐξέπροσώπευσε ὁ κ. Συνήγορος, ὅταν πρόκειται νὰ ἐξασκῇ τιστὴν φιλανθρωπίαν ἢ ἂν πρόκειται νὰ ζητήσῃ τὴν συνδρομὴν τῶν φιλανθρωπῶν, ἀπαιτεῖ προηγουμένως πιστοποιητικὸν θρησκευτικῶν (!) φρονημάτων.

Δι' ἡμᾶς ὅμως ἡ φιλανθρωπία εἶναι ὑπόθεσις ἀνωτέρα θρησκευτικῶν πεποιθήσεων καὶ ἀρχῶν. Καὶ δι' αὐτὸ οὐδέποτε ἦτο δυνατόν νὰ συλλάβωμεν τὴν ἐμπαθὴ εὐτὴν ἀρχιεπισκοπικὴν στενότητα. Διὰ τὴν φαιδρότητα αὐτὴν τοῦ κ. συνήγορου ἐμειδίσαμε μελαγχολικῶς καὶ ὁ ἀξιώτιμος κ. Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου.